

## Зиракии сиёсӣ-мундариҷаи зиндагист

Зиракии сиёсӣ ин шинохти воқеияти зиндагӣ, воқеияти таърихӣ ва ватандорӣ буда, бозгӯи фарҳанги баланди сиёсӣ ва маърифати волои ватандӯстии ҳар як шасх буда мебошад, гувоҳи он аст, ки чунин афрод барои ободӣ, озодӣ, сулҳу субот, таҳкими арқони давлатдорӣ, муаррифии давлат, ҳифзи он аз унсурҳои бегона ва пешрафту инкишоф ҳамчун шахси солимфикр хизмат менамояд.

Набояд фаромуш кард, ки имрӯз инсоният дар асре қарор дорад, ки дар баробари муваффақиятҳо, мушкилоту хатарҳои зиёд низ ҳамрадиҳои зиндагии мо мебошанд, ки бетаваҷҷӯҳи нисбати онҳо ба зарари ҷомеа ва ба нафъӣ ҷонибҳои манфиатдор мебошад.

Терроризм ва экстремизм, дар воқеъ дар сатҳи давлатҳо, дар сатҳи минтақа ва ҷаҳон ба як мушкилоти ҷиддӣ табдил ёфта, дар масоили пешгирии таъсири манфии он мунтазам нишастҳо баргузор карда мешавад. Умуман, талошҳо дар самти муқовимат бо ин падидаҳои номатлуб дар ҷараён буда, аз тарафи дигар масъалаи мазкур дар назди ҷомеа вазифаҳои мушаххас мегузорад.

Замоне, ки аз як ҷониб давлат дар ин самт тадбирҳои заруриро амалӣ намуда истодааст, бояд аз ҷониби дигар ҷомеа низ ҳомуш набошад, баръакс бедор бошанд ва барои ҳимояи худ, аҳли пайандон ва дар умум барои Ватан омода бошанд. Омодагӣ бояд дар шакле сурат гирад, ки равиҳои ифротгарой дар амалӣ намудани нақшаҳои нопоки худ ба ноқомӣ дучор гарданд.

Дар ин миён яке аз механизмҳои калидӣ, ки маъмулу машҳур аст, аз даст надодани зиракии сиёсӣ мебошад. Шояд барои баъзеҳо ин калимаҳо ба назар содда бошанд. Аммо дар асл зиракии сиёсӣ барои таъмини амнияти ҳар як шасх, ҷомеа ва давлат бисёр аҳамияти қалон дорад. Хусусиятҳои муҳими зиракии сиёсӣ дар он ифода меёбад, ки инсон дар мавқеи худ устувор боқӣ мемонад, нисбати тамоми рӯйдодҳои ҷомеа дар пояи адолат, инсондӯстӣ ва ватандорӣ баҳо медиҳад. Таваҷҷӯҳи ҳудро ба давлат ва ҷомеа

равона намуда, аз харгуна корҳои ношоиста дурӣ мечӯяд, чи гуфтан, читавр кадам задан ва чи тавр қарор бароваданро вобаста ба сарнавишти ҳаёти худ бодиккат назар менамояд.

Агар тавачҷӯх намоед, одамоне, ки гирифтори равияҳои ифротгарой мегарданд, пеш аз ҳама аз надоштани зиракии сиёсӣ мебошад. Агар шахс зираку хушёр ва дақиқназар бошад, ба андешаҳои гаразнок ва ғитнаангез дода намешавад, баръакс дар лағви онҳо муваффақ мегардад.

Яке аз вижагиҳои зиракии сиёсӣ дар он таҷассум меёбад, ки рӯҳияву ақли инсонро дар ғафлат намегузрад, табиати инсониро ҳамеша зинда нигоҳ медорад, зарари онро аз харгуна фишорҳо ва ҳаракатҳои тасодуфӣ дар амон нигоҳ медорад ва қобилияти баланди таҳлилқунии вазъи ҷомеаро дар ниҳоди шахс ташаккул медиҳад.

Зиракии сиёсӣ дар умум дорои хусусиятҳои таҷрибаӣ буда, ҳар як инсон аз нуқтаи назари ғайришахсӣ худ дар робита ба аҳамияти он баҳо медиҳад. Меҳоданд чанде аз хусусиятҳои зиракии сиёсиро баён намоям:

-садоқат инсонро ба Ватан ва миллат устувор нигоҳ медорад;

-эҳтироми шахс ба фарҳангу таърихи қӯҳан ва арзишҳои миллий баланд мегардад;

-дарки манфиатҳои миллий дар ниҳоди шахс ҳамеша мақоми аввалро қасб менамояд;

-пешрафту ободӣ ва сулҳу суботи сиёсӣ қадр қарда мешаванд;

-инсонро дар ҷаҳорҷубаи муайяни зиндагӣ раҳнамои месозад;

-инсонро аз таъсири падидаҳои номатлуби ҷомеа хифз менамояд.

Аз гуфтаҳои боло чунин менамояд, ки зиракии сиёсӣ кафили асосии хифзи нангу номус, орияти ватандорӣ, пост доштани арзишҳои бузурги таърихӣ ва баланд гардидани мақому манзалати шахс дар ҷомеа ба ҳисоб рафта, раванди ташаккули ӯ, бедории шахсӣ ва миллиро дар шуури инсон тақдирӣ мебахсад. Ҳамзамон, зиракии сиёсӣ шахсро водор менамояд, ки маърифатнок бошад ва маърифати худро ба нафъи давлату миллат раҳнамоӣ созад.

Зиракии сиёсӣ дар асл ҷавҳари менамояд, ки афкори ҷомеаро пайваста аз таҷовузи идеологии гурӯҳҳои ифротгароӣ ва манфиатҷӯ эмин нигоҳ дошта, унсурҳои бегонаро аз шахс ҷудо кардан мумкин аст ва ватандориро ватанпарварӣ ҷавҳари асосии мароми ҳар як шахс мегардад.

Пас тибқи арзиши мо дар ҷомеаи муосир, ки фарогирии таҳдиду ҳаҷми зиёд мебошад доштани зиракии сиёсӣ, дарк намудани он ва маъмури амал намудан аз рӯи принсипҳои он натавоно аст, ҷаҳди шахсро баланд мебардорад ва дар амон нигоҳ медорад, балки барои тарбияи муҳит низ бетаъсир менамояд.

Табиист, ки замоне, ки як шахс ҷаҳди зиндагӣ, ҷаҳди арсаи ватандорӣ ва созандагиро ободонӣ ба як натиҷаи хуб муваффақ мегардад, шахсоне, ки нисбати ҳаёти худ, нисбати давлату миллат ва ҷомеа бетараф нестанд, таҷрибаи ӯро дар самти дастбӣ ба чунин дастовардҳо ва пешраҳди мавриди омӯзиш қарор медиҳанд.

Таърих гувоҳ аст, ки ватандорӣ ва хифзи он рисолати муқаддаси ҳар як фард ба ҳисоб рафта, месазад, ки ин ганҷинаи беназири таърихро аз ҳамагӯна қӯшишҳои ҳоинони давлату миллат ва равиҳои ифротгароӣ хифз намоем.

Ватандорӣ шарафи бузург буда, танҳо ба шахсе муяссар мегардад, ки ба худ ва ватани худ содиқ аст, аз ҷаҳди андешаҳои ватандорӣ ва ватандӯстӣ рӯ намегардонад ва ба ҳама хифзи чунин арзишҳо ҳамеша зиракии сиёсиро хифз менамояд.

Мудири баҳши умуми назорат ва

мурочиати шаҳрвандони

дастгоҳи раиси ноҳия Бокизода Ф.